

ΔΗΜΗΤΡΑ ΓΡΙΒΑ

Άσπρες - μαύρες καλημέρες

ΚΕΔΡΟΣ

Δήμητρα Γρίβα: *Άσπρες-μαύρες καλημέρες*

ISBN 978-960-04-4981-5

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Δήμητρα Γρίβα, 2019*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*στον λατρεμένο μου παππού
Δημήτριο Δάρρα*

*Προσκύνησα
σε μια γκρεμισμένη αυταπάτη
που στον χρόνο το ένστικτό μου
νίκησε κάθε πλάνη.*

Εισαγωγή

*Κι όταν με ρώτησαν γιατί γράφω,
απάντησα με αυτό εδώ το βιβλίο.*

*Μοναδικό συναίσθημα ο έρωτας·
πώς να μην τον αποτυπώσεις στο χαρτί,
πώς να μην εκφράσεις
μία ή πολλές του διαδρομές;*

*Είναι ιστορίες πλεγμένες με εμπόδια,
με έντονα συναισθήματα,
με όνειρα τρελά, με απωθημένα
και με πολλά μαθήματα προς αναζήτηση
του άλλου μας μισού
που κάπου εκεί έξω υπάρχει.*

*Ο έρωτας είναι ένα μικρό θαύμα
που πεθαίνει και ανασταίνεται
με ένα κλεφτό φιλί.
Φτιάχνεται μέσα από μια πύρινη έκρηξη
γεμάτη όνειρα και πάθη.
Και όλα γυρίζουν απ' την αρχή
με παρονομαστή το μηδέν,
αρκεί μόνο ένα βλέμμα.*

Ένας χαμένος έρωτας
είναι ένας μικρός θάνατος,
καμιά φορά και μεγαλύτερος,
δεν ξεπερνιέται εύκολα.
Θέλει δύναμη και λογική.

Οι αναμνήσεις πάντα μένουν
χαραγμένες μέσα βαθιά,
αλλά γελάς και λες:
«Αν είχα».
«Αν τότε».
Δεν υπάρχει «αν», αγάπη μου,
μόνο όταν θέλω κάτι το παίρνω,
και στον πραγματικό έρωτα
δεν ζυγίζεις τίποτα.
Αυτό που βλέπεις,
το αρπάζεις και το κρατάς φυλακτό.

Ο έρωτας θέλει αφοσίωση.
Ο έρωτας θέλει φροντίδα.
Ο έρωτας θέλει ανιδιοτέλεια.
Ο έρωτας θέλει έναν καλό φίλο.
Ο έρωτας θέλει αλήθεια.
Ο έρωτας θέλει επαφή.
Ο έρωτας θέλει μαγεία.
Όλα μαζί μπερδεμένα κάνουν
έναν μαγικό δεσμό.
Αν όμως λυθεί,
κάνουν τις άσπρες
μαύρες καλημέρες.

Η ένωση

Γι' αυτά τα χείλη προσπάθησαν πολλές.
Το ήξερε, ήταν δικά της.
Αλλά την εξίταρε να τα κοιτούν.
Να παρατηρούν τις καμπύλες τους
πάνω και κάτω.
Κι αυτός προκαλούσε.
Προκαλούσε τα πάντα,
καθετί που είχε ζωή,
άντρες, γυναίκες.
Για εκείνη όλα.
Και καθετί περίεργο της το έλεγε,
όλα δικά της.
Γι' αυτά τα χείλη πάλεψε, ήθελε
να τα βλέπει μέρα και νύχτα,
δεν άκουσε κανέναν.
Συνέχισε γι' αυτά.
Και εκείνος για τη μοναδική του.
Έτσι ήθελε άλλωστε εκείνη.
Όλα για το ένα τους.
Όσπου τα κατάφεραν.

Άσπρες μέρες

Έτσι με θυμόταν.
Μπρούμντα, με το ένα χέρι από κάτω,
το ένα πόδι ίσιο και το άλλο τσακισμένο,
σε σχήμα τέσσερα.
«Με τα χρυσά μαλλιά της πάντα αναμαλλιασμένα».
Κάπως έτσι έλεγε πως φαινόμεν,
τις λιγοστές φορές που με είχε δει
να κοιμάμαι.
Αλλιώς βέβαια το ονειρευόμουν.
Ήθελα να μην είχα μαξιλάρι.
Να κοιμόμουν πάνω στα χέρια του,
να με τύλιγε το άρωμά του
και η θερμοκρασία του
να με έκανε να καίγομαι από χαρά.
Και να μην έκλεινα μάτι οληνύχτα.
Μόνο να τον ένιωθα,
πώς χτυπάει η καρδιά του, να αγγίζω
τις τρίχες στο στέρνο του
και να νιώθω την αντρική ασφάλεια.
Αυτή που ψάχνω.
Όπως στα παραμύθια,
έναν πρίγκιπα που θα έρθει μαγικά
και δεν θα φύγει ποτέ από δίπλα μου.

Ίδρυμα

Ξέρεις κάτι, χωρούσα στην αγκαλιά σου,
απλά δεν ήθελες.

Εμένα η δική μου αγκαλιά κερδίζεται
γουλιά γουλιά,
σιγά σιγά.

Αν δεν τη δίνεις, δεν την έχεις.

Δεν είμαι ασφάλεια εγώ.

Είμαι μια ανισόρροπη καρδιά
που ψάχνει το μισό της.

Που δεν βαριέται, παρά μόνο
ονειρεύεται σε «ένα» σώμα.

Αν θες ασφάλεια, κάτσε εκεί που είσαι,
εδώ δεν είναι ίδρυμα.

Στο δικό σου γαλάζιο

Έρωτας ή τρικυμία,
ποτάμι ή θάλασσα,
πάθος ή λάθος.
Έρωτας ναι, λάθος ποτέ,
εγώ και εσύ σαν το οργισμένο
νερό που ψάχνει το λιμάνι του.
Σαν δύο σώματα,
που ίππευαν κολλημένα,
τα ξάφρισε η θάλασσα
στα φύκια, να ατενίζουν
τον ουρανό.
Εκεί μείναμε να βλέπουμε
αυλικούς και λασπωμένους,
σαν αυτούς που ξερνούν οι αποβάθρες
και τους μαζεύουν οι ψαράδες
στα δίχτυα τους.

Το ταγκό

Κι όταν σε γνώρισα, με έμαθες να χορεύω,
ένα ένα τα βήματα, είχες τόση υπομονή.
Έβαζες το χέρι σου απαλά στη μέση μου,
χωρίς να με πιέζεις, και φεύγαμε,
χορεύαμε ώρες ατελείωτες,
με μουσική δυνατή,
και η τζαμαρία αντανakλούσε σαν καθρέφτης.
Και σε καμάρωνα,
πόσο ωραίος έδειχνες δίπλα μου.
Πόσο ωραίος χορός το ταγκό.
Αλλά, δυστυχώς, είναι μόνο για δύο.

Ναυάγιο

Ναυάγιο αυτή η αγάπη,
τη ρούφηξε η θάλασσα,
πού να αντέξει τόσο πάθος,
πάνω κάτω όπως πάει.
Βούλιαξε στον πάτο τελικά,
και τα αμπάρια γέμισαν νερά,
σιγά σιγά έμπαζε από παντού.
Προσπάθησα να τη σώσω,
ήμουν στο τιμόνι
μέχρι που βούλιαξε.
Εσύ πού ήσουν, σε έψαχνα,
όταν το νερό με έπνιγε.
Δεν είχα ανάσα,
δεν είχα δύναμη να κρατηθώ.
Το μόνο που μπορούσα να κάνω
είναι να φωνάζω «σ' αγαπώ»,
και δεν πρόλαβα,
μας πήρε η θάλασσα.

Η κολόνα

Κι ας λες πόσο με θες,
εγώ στημένη στην κολόνα περιμένω
καρτερικά, αλλά πόνεσαν τα πόδια μου,
δεν με κρατάει το σώμα μου και σε ψάχνω.
Να, κάτι σιγοφαίνεται.
Σου φωνάζω.
Έρχεσαι.
Δεν βλέπω, δεν ακούω, δεν νιώθω.
Παρά μόνο συλλογιέμαι
πού πήγαν τα χρόνια μου.
Σου έδωσα μια καρδιά
ανθισμένη σε χρώμα
κοκκινωπό,
γεμάτη όνειρα και πάθος
για ζωή.
Τώρα τι έμεινε,
μια κολόνα,
παγωμένη, ψυχρή, ίσα ίσα
να ακουμπάω όσο περιμένω.
Ναι, αλλά πέρασαν τα χρόνια.
Πού είσαι;
Πόσες φορές θα σ' το πω,
σε θέλω.

Η αγάπη - ο καθρέφτης μας

Ηδονικές ματιές, αρώματα λάμψης, χρώματα πάθους,
σε βλέπω απέναντί μου και λιώνω.
Καθρεφτίζω τις ματιές σου,
νομίζω σε θέλω.
Και εσύ, το βλέπω στα μάτια σου.
Με ένα λουλούδι θα περιμένω,
σαν ανάμνηση σε κόκκινο φόντο.
Ήμουν εδώ για να υπάρχεις εσύ.
Το σώμα σου,
τα χείλη σου,
η ψυχή σου,
όλα.
Ήσουν θάνατος και ζωή.
Ήμουν εδώ για να υπάρχεις εσύ.

Ο θίασος

Έτσι όπως φυσάει ο άνεμος,
έτσι εξανεμίστηκαν και τα όνειρα.
Παραιτήθηκες, μου είπε ένας περαστικός.
Ούτε αυτόν τον ήξερα...
Πόσοι πρωταγωνιστές,
πώς βρέθηκαν όλοι αυτοί εδώ;
Θίασο σηκώνουμε;
Νόμιζα ότι ήμουν εγώ κι εσύ.
Στρώσαμε ένα κόκκινο χαλί και κάτσαμε πάνω,
εμένα με έβαλες να κάτσω στις πρόκες,
εσύ έκατρες στη βολή σου.
Περίμενα να με σηκώσεις, αλλά δεν το έκανες.
Αποκοιμήθηκα.
Όνειρο ήταν τελικά.